

Phần 6

Chương 26

Cha Đẻ Cũng Không Nhận Ra

Trong lòng hai người đều hiểu, thôn Bác Cổ sống ở đây đã lâu đời, đường ra cũng cực kì hẻo lánh. Đường hẹp quanh co chẳng khác gì hoang sơn dã lĩnh⁽¹⁾. Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ cho một chuyến lặn lội đường xa, nhưng nàng cũng không ngờ lần phiêu bạt này lại ròng rã bảy ngày bảy đêm như thế.

Trong hoàn cảnh đó, ‘dây thắt cổ’ của Thảm đại tiểu thư lại cho thấy tác dụng vô cùng quan trọng của mình trong việc săn mỗi miếng ăn, tuy mùi vị sau khi chế biến vẫn không mấy ngon lành như trước, nhưng đối đến mức hai mắt xanh lè rồi, ai còn quan tâm xoi mói gì nữa chứ.

Màn trời chiếu đất suốt mấy ngày, rốt cục hai người cũng nhìn thấy đường lớn rộng thênh thang, cảm giác như mẹ hiền xuất hiện.

Tô Tiêu Vương gia cầm khăn lau mặt, tốt xấu gì cũng phải duy trì một chút hình tượng bản thân, ít nhất đừng dọa sợ người nhà là được.

Thảm Hành bên cạnh không mặn không nhạt nói: “Vương gia, lau rồi cũng không dễ nhận ra đâu.”

Y phục của hai người đã không nhìn ra màu sắc ban đầu nữa, không khác hơn rớt bù bao nhiêu. Ngày hôm qua tránh mưa trong sơn động, nàng nhìn mái tóc dài của hấn bị gió thổi tung hỗn độn thì nghĩ, cái bộ dạng này cầm thêm cái bát là có thể đứng ở kinh thành xin cơm được rồi, chắc chẳng mấy người có thể nhận ra đâu.

Gió thổi nắng phơi đến tảng đá cũng mình đầy loang lổ, hướng hồ hai người họ còn phải trèo non lội suối lâu đến thế.

Tô Nguyệt Cẩm đưa tay, phẩy phẩy giúp nàng con ruồi bu ở đỉnh đầu, chân thành nói:

“Dáng vẻ của cô càng khó nhận ra được đấy.”

Đó là vì ta ở từ đường nhiều hơn ngài ba ngày thôi!!

Thảm đại tiểu thư nhe răng, vò loạn mái tóc dài của hấn.

Đang lúc chơi đùa phấn khởi thì đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa dồn dập trên đường lớn, cát bụi mù trời như bão.

Thảm Hành nhón chân nhìn góc, là cấm vệ hoàng gia!

Vị quan áo lam cưỡi ngựa dẫn đầu mặt mày lo lắng đang nói chuyện với một công công bên cạnh, chính là Thảm Quát và Quế Viên công công.

Thẩm Hành kéo Tô Vạn tuế gia một cái, kích động nói: “Ra đứng phía trước đi, là cha ta đó.”

Sự thật có thể chứng minh, đúng hay không thì kết quả vẫn giống nhau thôi.

Bởi vì lúc đoàn lính đi ngang qua hai người họ, chẳng có ai rảnh rỗi chú ý xem hai vị ‘bách tính’ mặt mày nhóm nhúa này là ai.

Trong khoảnh khắc ngang qua nhau đó, nàng còn cảm giác được tầm mắt của Thẩm Quát dừng lại trên khuôn mặt mình, sau đó ông buồn bực thở dài: “Sao còn trẻ tuổi mà lại làm ăn mày vậy, đúng là lười biếng.”

Nàng phát tay theo bản năng, cao giọng hô: “Cha ơi cha nhìn rõ lại đi, con là Thẩm Hành mà.”

Giọng nói thì to thật to, nhưng ngoại trừ một họng đầy bùn cát hắt vào, một nửa ánh mắt chú ý cũng không thu về được.

Tô Nguyệt Cẩm kéo nàng lại, chỉ đội ngũ đang nghênh ngang rời đi nói: “Đi xa rồi.”

Nàng biết là đi xa mà!!

Nếu không phải do nàng đói bụng quá lâu không nhắc mình lên nổi, nàng đã bay lên kéo mặt cha mình rồi.

“Quế Viên công công không phải là người hầu hạ bên cạnh ngài sao? Đền chủ nhân của mình mà cũng không nhận ra nữa?”

Quá vô căn cứ đi? Tốt xấu gì cũng hầu hạ hẳn nhiều năm, mắt mũi vát đi đâu hết.

Tô Tiểu Thiên Tuế suy nghĩ sâu sắc một hồi, thật lòng thật dạ đáp: “Người vừa rồi là Thẩm Quát chứ nhỉ.”

Lần này chẳng ai buồn cười ai, Thẩm Hành cũng lưu lạc đến mức cha đẻ không nhận ra mình, có gì hay mà tranh luận với người ta.

Nhìn theo đám bụi mịt mù trên đường lớn, sự lựa chọn duy nhất hai người cũng chỉ có thể là tay làm hàm nhai.

Chỉ là lần này Thẩm đại tiểu thư ngoan ngoãn hơn hẳn, nàng xé hai mảnh vải bên góc váy buộc trên tay, nếu cho người cười ngửa đi qua phát lên cũng dễ thấy hơn một chút.

Đáng thương hơn là, trời cao lại không cho người ta cơ hội mà chuẩn bị, ngoại đội ngũ lo lắng lao qua vừa rồi, họ không gặp thêm bất kỳ “người quen” nào nữa.

Đến khi mặt trời sắp xuống núi, hai người mới đi tới được cửa thành.

Nhìn con sư tử bằng đá trang nghiêm đạp chân lên quả cầu màu đỏ, Thẩm Hành thật sự rất muốn quỳ xuống quỳ bái như thần thú.

Nhìn cánh cửa thành đóng chặt, nàng nhìn thị vệ trên thành rồi hét to: “Mau mau mở cửa ra, Vương gia trở về rồi.”

Anh trai tuân tra thoát nhìn tuổi còn khá trẻ, nhưng lỗ tai thì có vẻ không được thính cho lắm, hô liên tục mấy lần hấn mới cả lơ phát phơ liếc mắt nhìn xuống dưới.

“Ồn ào cái gì đấy? Vương gia hạ lệnh không cho mở cửa thành, muốn xin cơm thì chỗ khác mà xin, không ai rảnh rỗi tán chuyện đâu.”

Cái người kia, mấy người có biết chủ nhân là ai không đó?

Thẩm Hành hít sâu một hơi, từ từ nói tiếp: “Ta nói đúng mà, giờ Vương gia đang ở ngoài thành, người mở cửa thành cho chúng ta vào đi.”

“Vương gia?” Anh trai thị vệ cười to: “Vương gia ở đâu? Cô chỉ ta xem.”

Hấn ta còn cúi người xuống nhìn thử, bộ quan phục lam văn lộ ra ngoài.

Hóa ra là huyện nha trong Vũ Thành.

Thẩm Hành uể oải chỉ vào Tô Nguyệt Cẩm: “Người không có kiến thức ta sẽ không trách tội, ăn nói cẩn thận đi, nói lung tung là phải chịu tội đấy.”

Vừa mới nói xong, đôi phương đã cười to chẳng coi ai ra gì: “Đồ nhà quê quê mùa cục mịch mà còn bày đặt so kiến thức với ông.”

Ánh mắt hấn lướt qua người Tô Nguyệt Cẩm rồi phán tiếp: “Cô nói tên ăn mày bên cạnh là Vương gia hả, cô điên rồi phải không. Chưa nói tới chuyện Vương gia lúc đi ra ăn mặc thế nào, dù có về thật cũng không thể trở thành như thế được.”

Tưởng hấn ngốc chắc? Cái bộ trường sam kia không đáng một xu, có Vương gia nào mà lại mặc như thế ra ngoài?

Lúc hấn nói câu này, Tô Tiểu Vương gia đang ngồi chồm hồm trên đất chuyên tâm nhìn kiến dọn nhà, nghe xong cũng bất giác tự mình đánh giá một phen, tự nhiên lại thấy người kia phân tích cũng có mấy phần đạo lý.

Từ trước đến giờ khi đi ra cửa hấn vẫn thích mặc đồ có thể diện chút.

Thẩm Hành sắp tức đến thổ huyết rồi.

Bảy ngày rồi nàng chưa được ăn một hạt cơm, ăn gió nằm sương lâu như vậy, vất vả lắm mới trở về nhà, thế mà còn bị tên giữ cửa cười nhạo một phen.

Nàng tiện tay nhặt một tảng đá ném lên, nhắm ngay thẳng đỉnh đầu đối phương.

“Đồ mắt mù kia, mau mở cửa ra, không đừng trách ta không khách khí.”

Chờ nàng có sức nàng sẽ bay lên đánh hấn.

Người trên thành bị đánh vào đầu, trên mặt đã sưng lên một cục.

Nghe thấy tiếng mấy quan binh đồng loạt chạy sang, nổi giận nói: “Son đã thôn phụ kia từ đâu tới đây, chán sống rồi phải không?”

Ai chán sống còn chưa biết đâu, Thảm đại tiểu thư đặt tay lên chuôi kiếm: “Không phục thì xuống đây.”

Xuống một tên nàng chém một tên.

Vóc dáng Thảm Hành không cao, nhưng khí thế thì không kém người hành tẩu giang hồ, mấy thị vệ đang la hét hung hăng cũng giật mình lùi bước.

Người ta vẫn nói thấy người dễ chọc mới chọc, gặp người có công phu thì sẽ chạy nhanh hơn ai khác.

“Ai về chỗ đó đi, bọn ông không có thời gian cãi nhau với cô.”

Bọn họ không muốn trêu chọc thị phi, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Thường ngày Huyện thái gia vẫn chỉ dạy như thế.

Những người này sao lại xui xẻo thế chứ!!

Thảm Hành nhìn thấy mấy người này nói xong thì bỏ đi, nàng bực bội nói tiếp: “Các người không quen biết thì thôi đi, gọi người quen biết ra đây. Cố Hầu gia có trong thành không, gọi hắn đến.”

Thường ngày Tô Nguyệt Cẩm ít khi lộ mặt ra ngoài, ngay cả Huyện lệnh Vũ Thành cũng chưa từng thấy mặt hắn, nếu nói quen thì chỉ có Cố Dẫn Chi.

Không ngờ là đôi phương cũng không biết suy nghĩ làm sao, sau khi hai mặt nhìn nhau, hắn tùy tiện nói: “Định gọi tên mấy người tai to mặt lớn để hù dọa chúng ta à? Nói cho cô biết, người trong cung đã ra khỏi thành hết rồi, dù cô có vào thành cũng không gặp được, bọn ta không quan tâm đâu, đừng nói nữa”.

Gần đây thời vận của Thảm Hành vẫn xấu, nhưng nàng không ngờ hôm nay nó lại xấu đến vậy.

Không còn ai để ý đến họ nữa. Ở trên thành cao mọi người cùng nhau trò chuyện, nàng lại thấy buồn bực chưa bao giờ trải qua.

Đúng lúc đang định lao lên lần nữa, ống tay áo có người nhẹ nhàng kéo xuống.

Tô Vạn tuế không biết đã ngồi dưới đất từ lúc nào, chống tay nâng cằm rồi hỏi nàng: “Nếu có một mụ đàn bà chanh chua chửi đồng cô thì sao nhỉ?”

“... Hả?” Nàng ngạc nhiên, không hiểu được ý của hắn.

Hắn chậm rãi nói tiếp:

“Mắng Trương Thanh Hiền đi, càng khó nghe càng tốt.”

Chuyện mắng người như vậy, Thảm Hành chưa bao giờ làm thử. Thứ nhất là vì “thục nữ”, thứ hai, sống ở kinh thành suốt tháng ngày, cũng chẳng có cơ hội

cho nàng thể hiện. Thế nhưng từ trước đến nay Tô Nguyệt Cẩm chưa bao giờ làm chuyện gì vô ích, hẳn đã nói như vậy, tất có đạo lý của hẳn.

Chỉ là...

“Nếu ta mắng rồi thì có gả được nữa không.” Nàng đắn đo, vẫn còn rất lẩn tẩn về vẻ đoan trang mấy năm nay mình dày công xây dựng.

Hắn nhìn nàng đầy kỳ lạ: “Cô không mắng thì cũng không gả được đâu.”

Sau đó, Thẩm Hành thông suốt rồi, nàng ngẩng cổ lên cao rống rú:

“Trương Thanh Hiền, cái đồ mất tâm mất phổi khốn kiếp nhà ông, lăn ra đây cho lão nương!!!”

Ghi chú:

1. Núi rừng hoang vu.

Chương 27

Đi Đạo Một Vòng Trong Nhà Giam

Một mù đàn bà chanh chua đứng chửi đổng thì từ động tác tới ngôn ngữ phải song hành cùng nhau, từ thăm hỏi các đời tổ tông tới kết hợp với một đổng va chạm kịch liệt.

Động tác cần phải gọn gàng nhanh chóng, một tay chống nạnh, người nghiêng về phía trước, đảm bảo khí ở đan điền có thể thuận lợi vận hành hết ba mươi sáu vòng tròn lớn, khi ấy lúc chửi bậy âm thanh phát ra mới hùng hồn mạnh mẽ.

Câu nói phát ra phải lưu loát trôi chảy, trêu chọc đùa giỡn để người nghe có thể thay đổi thái độ, theo tình tiết trong câu chuyện mà cùng mình phấn chấn.

Đương nhiên, điểm này phải tùy theo từng người, dựa trên cách thức và trình độ thăm hỏi mà mang lại các hiệu quả khác biệt nhau.

Thẩm Hành làm “một mù đàn bà chanh chua bán lộ xuất gia”, chửi làm sao cho bay được lên công thành cao chót vót. Nhưng cũng may Thẩm đại tiểu thư tập võ từ ngày nhỏ, khí ở đan điền phải nói là cực kì sung túc.

Hai tay nàng chống nạnh, thế như chẻ tre rống lên một tiếng.

“Tên Trương Thanh Hiền đáng chém ngàn đao kia, mộ tổ nhà ông bốc khói xanh mới cho ông lên thâu vị trí đó để ngồi, sao không làm cho tròn chức tròn danh. Lúc dân chúng đói bụng tức cở tức cây, mí mắt ông sao không nhắc lên một chút, vậy mà xứng là Phương tri huyện à.”

“Ra khỏi nhà thì bốn người nhắc kiệu, ba người quạt, bóc lột tiền bạc người ta mà yên tâm thoải mái được à? Ngẩng đầu ba thước có thần minh, ngày mà

ông bị sét đánh ấy, ta bảo đảm già trẻ lớn bé Vũ Thành sẽ đứng xếp hàng mà hất ốt vào mặt ông.”

Bách tính trong thành có thể không biết được quan kinh thành tên tuổi ra sao, tục danh của Vương gia xưng gọi thế nào, nhưng tên của Huyện lệnh Trương Thanh Hiền thì không ai không rõ.

Tai nghe thấy từng tiếng chửi bậy càng lúc càng cao, mọi người dần dần tụ tập tới trước cửa thành quan sát.

Cách một cách cửa lớn son son, Thẩm Hành không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng tiếng bàn luận to to nhỏ nhỏ vẫn lọt qua khe cửa văng vẳng vào tai.

“Cô nương bên ngoài kia mắng hăng hái quá, nghe mới sảng khoái làm sao.”

“Ai bảo tên kia cả đời chưa làm được chuyện gì tốt, bây giờ bị người ta chửi một trận như thế đúng là lần đầu tiên.”

“Quả là can đảm.”

Đám thị vệ trên tòa thành thấy cảnh tượng này nhất thời cũng không biết phải xử lý ra sao. Xưa nay ở Vũ Thành chưa bao giờ có tiền lệ như thế cả, Trương Thanh Hiền như một tòa thành trì vững chắc, mặc dù tiếng dân chúng oán than dậy đất đã nhiều năm, nhưng cũng không ai dám mắng mỏ thành lời như thế.

Bắt lại thì lo nhờ lão gia không hài lòng, chém họ hay tra tấn thì sao chịu nổi.

Còn không bắt, cứ để mặc nàng ta mắng thế? Lỡ mà người trong cung trở về đúng lúc đó gặp được, có thể tương tượng được ảnh hưởng lớn mức nào.

Mấy người vây quanh bàn bạc một hồi, cuối cùng họ quyết định cứ tóm hai người bên ngoài lại cái đã. Dù sao cũng chỉ có một nữ tử và tên thư sinh yếu đuối, bọn họ thì lại chừng hai mươi người, không chế phục được chắc?

Nghĩ như thế rồi họ vội vàng hạ công lớn xuống.

Trong nháy mắt cửa thành mở ra, Thẩm Hành nắm chặt cây trường kiếm đã tước vỏ trong tay, ánh kiếm lóe lên, gác trên cổ của một người thị vệ.

“Rốt cục cũng chịu hạ xuống rồi?” Nàng hét tới mức cổ họng sắp bốc khói rồi đó.

Thị vệ kia vừa nhìn đã biết chưa từng trải sự đời, không chờ Thẩm Hành nói gì thêm, hấn đã run lập cập nói với đám huynh đệ phía sau: “Thả binh khí mau, chớ làm loạn.”

Cái này cũng nhanh quá đi?

Thẩm Hành nhướng mày liếc hấn một cái, siết kiếm chặt thêm mấy phần, hài lòng nhìn biểu cảm “Hoa dung thất sắc” của đối phương.

Tô Tiểu Vương gia bên cạnh rõ ràng ‘có lẽ’ hơn nàng nhiều, hẳn vui vẻ đi tới hỏi chúng nhân gia.

“Mọi người muốn bắt chúng ta à?”

“Không có, tiểu nhân nào dám bắt ngài a, chỉ là, chỉ là hạ cửa xuống ra chào hỏi với ngài thôi.”

Thanh trường kiếm kia sắc bén vô cùng, hẳn chỉ hơi dịch chuyển một chút đã rách cả da, nào còn dám bắt bớ gì ai nữa.

Nhưng mà đáp án này lại khiến người kia không hài lòng.

“Vì sao không bắt?” Nhục mạ mệnh quan triều đình không phải tội lớn lắm sao? Hay là do mắng chưa khó nghe nữa hả?

Tiểu thị vệ bị “Bắt cóc” đã sắp khóc luôn rồi, mặt mày hẳn đưa đám run rẩy nói:

“Ngài làm vậy không tính là mắng đâu, mấy câu đó chẳng qua là đùa giỡn thôi mà, nói hai câu vẫn bỏ qua được.”

Cho cả một cái thang to để hai người đi xuống, thế nhưng Tô Vạn tuế gia vẫn không có ý định đặt chân.

“Cái này không phải nói đùa đâu.”

Về mặt đó của ngài có thể đường hoàng hơn chút nữa không?

Anh trai thị vệ cảm thấy cả đời mình chưa từng gặp chuyện nào kinh người đến vậy, hai chân run run nhìn về phía mấy người đã thả binh khí xuống: “Ý ngài là muốn ta phải bắt sao?”

Trong đại lao Vũ Thành.

Vách tường trơn trượt, rào chắn mục nát, cộng thêm một cái khóa bằng xích sắt to tồng ngồng.

Mãi đến khi Thẩm Hành ngồi trên đồng rơm rạ trong nhà lao nàng vẫn không hiểu nổi, đang yên đang lành tự nhiên chui vào đây làm gì.

Đến giờ nàng vẫn còn nhớ được, anh trai kia sợ đến mức bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo run rẩy mở cửa lao ngục ngẩn nhìn họ tiến vào trong.

Dù sao, chuyện bắt người như vậy hẳn đã làm rất nhiều lần, nhưng cái loại muốn được ngồi tù đó thì nhìn sao cũng thấy đầy kinh hãi.

Ăn bát cơm tù khá đầy đủ, nàng xoay mặt nhìn về phía Tô Nguyệt Cẩm cạnh bên: “Tới chỗ này để điều tra cái gì à?”

Dù người trong cung chưa trở về, nhưng bọn họ cũng không hà tất phải ở lại đây. Có lẽ tên Trương Thanh Hiền này có bản lĩnh thông thiên gì đó, khiến hẳn phải tự mình chạy tới nơi này xem một chuyến.

“Lẽ nào ở đây là nơi tàng trữ bạc?”

Nàng đánh giá xung quanh một lượt.

Thủ đoạn của mỗi tên tham quan chẳng giống gì nhau, nhưng bản chất ham tiền thì tên nào như tên nấy. Lúc vừa tới dịch quán, nàng và Thâm Quát có tới quý phủ của Trương huyện lệnh ăn bữa cơm, nhìn mái nhà mà mỗi viên nói một “miếng vá” kia, thật đơn sơ hơn cả nhà dân thường.

Lúc đó nàng còn nghĩ, hiếm khi thấy cha nàng có thể tìm được một tri kỷ thanh liêm đến vậy, nào biết được, căn hộ cũ nát kia vốn chỉ dùng để chiêu đãi các quan kinh thành, thực ra đó không phải là nơi mà ông ta ở.

Tiểu nhị nói, tên này phải tiền nhiều thì mới cứu.

Nếu như gỡ bỏ quan phục của Trương Thanh Hiền, có lẽ hẳn thà rằng để bạc theo mình xuống mồ cũng không chịu để dàng lấy ra.

Tô Nguyệt Cẩm cố ý tới nhà lao ngồi thử, có lẽ là vì chuyện này chẳng.

“Ngài nghĩ là ở chỗ này à?”

Nàng gõ lên nền đất gạch, nghiêng tai nghe thử âm thanh.

Không có mà.

Nếu như dưới đây có giấu vật gì, tiếng vang của gạch sẽ không rắn chắc như thế.

Tô Tiểu Thiên tuế vẫn ngồi xếp bằng nhìn nàng ở cách đó không xa, mãi đến khi Thâm Hành tự dần vật một hồi, đầu đầy mồ hôi ngồi trở lại, hẳn mới ung dung thong thả nói:

“Ta đói bụng quá, nên đến ăn một bữa cơm thôi.”

Tại sao lại nghĩ chuyện phức tạp thế chứ? Trên đời này nào có nhiều cơ quan ngầm đến vậy, tên Trương Thanh Hiền cũng đâu phải người không đầu óc.

Muốn lấy bạc từ tay hẳn cũng không cần phải phiền phức vậy đâu.

Thâm Hành cứng đờ nhìn sang, hoàn toàn không tin nổi người này bảo nàng hú hét trước cửa thành suốt nửa ngày, còn buộc quan sai đem nhốt họ vào đây, chỉ là để ăn cơm!!

“Vậy tại sao ngài phải đòi ở nhà tù hướng mặt về phía nam.” Nàng vẫn không chịu tin sự thật phũ phàng đó, chẳng lẽ gian nhà này khác những nhà tù kia sao?

Tô Nguyệt Cẩm xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ.

“Nhà phía nam có nắng, không quá ẩm thấp, lót thêm rom rạ thì ngủ sẽ thoải mái hơn.”

Hắn có hơi mệt mỏi rồi, sau khi nói xong thì miễn cưỡng nằm vật xuống nền rom: “A Hành, ngủ thôi.”

Trời mới biết lúc này đây Thẩm Hành muốn xông qua kéo người này đến mức nào, nhưng mà nhìn thấy phần bông mắt thâm đen kia, cuối cùng nàng vẫn đành nhịn xuống.

Nhiều ngày bôn ba, sức khỏe của hắn...

Nàng hít sâu một hơi, lấy chiếc khăn tay trong người ra đắp lên mặt hắn.

Bây giờ nàng chẳng muốn thấy người này chút nào!!!

Huyện thái gia công khai thẩm án vốn là chuyện quá sức bình thường, chỉ có điều chuyện này xảy ra ở Vũ Thành thì đến đưa con nít lên năm cũng phải giật mình kinh ngạc.

Bởi vì người được gọi là thanh thiên Đại lão gia kia, ngoại trừ hai vụ án giải quyết qua loa từ thời tiền nhiệm, ròng rã ba năm nay hắn vẫn chưa làm được chuyện gì.

Trống kêu oan đã phủ lớp bụi dày, không ngờ lần này ở Vũ Thành vắng lặng nhiều năm lại đột nhiên nổi trống lần hai.

“Mọi người nghe chuyện gì chưa? Trương lột da muốn thẩm án đấy.” Một thiếu niên mặc áo lam bắt chuyện với người bên cạnh.

“Thẩm án?” Ông lão kè bên hừ lạnh: “Không biết lại thu bạc nhà ai, định chụp đầu dân chúng nữa chứ gì”.

Chuyện như vậy trước kia hắn đã làm không ít, chỉ là không bày ra ngoài sáng mà thôi, cứ khép cho một tội rồi đuổi thẳng ra khỏi thành là chủ yếu.

“Lần này không giống trước.” Tiểu ca bước đến bên cạnh thì thào. “Lần này thẩm án hai người trẻ tuổi mắng Trương Thanh Hiền ở ngoài thành đợt trước đấy.”

Ông lão ngạc nhiên: “Đi xem thử nào.”

Người ta vẫn nói công đường là nơi trang trọng và nghiêm túc, bởi vì nó không chỉ tượng trưng cho uy vọng triều đình mà còn cả công lý và chính nghĩa.

Khi Thẩm Hành và Tô Nguyệt Cẩm được đẩy vào, điều đầu tiên họ thấy là hai hàng nha dịch buồn thiu buồn thiu và Huyện thái gia đang ngáp dài ngáp ngắn, đến bách tính vây quanh cửa còn có tinh thần tốt hơn bọn họ.

Trên tấm ngự tứ cao cao, bốn chữ thanh chính liêm minh đúng là sự trào phúng không kể đâu cho hết.

“Người dưới kia ở phương nào, vì sao thấy bản quan mà không quỳ xuống?”

Lúc hắn nói mấy lời này, khóe mắt nhếch lên phía trên, làm ra vẻ cao cao tại thượng.

Thẩm Hành nghe thế thì phì cười, vui vẻ hỏi hắn: “Ngài hỏi ai thế?”

Nàng rất tình nguyện được chụp lên đầu hắn cái mũ “đại bất kính” này đây.

“Đương nhiên là với hai người các người!” Trương Thanh Hiền thẳng người: “Công khai coi rở triều đình, ngày hôm qua còn dám nhục mạ bản quan, hai người gan lớn quá nhỉ?”

Khi nghe được mấy chuyện này, hắn đã vô cùng tức giận, thừa lúc mấy vị ở kinh thành kia còn chưa trở lại, nhất định phải chỉnh đốn lại “uy danh” của mình lần nữa.

Gia quyến quan lại kinh thành tuy không có cấp bậc nhưng trước mặt Huyện lệnh thất phẩm cũng phải chấp tay kính nể vài phần.

Thẩm Hành lại không thấy người này có gì phải nể trọng, cho nên chỉ gạt đầu một cái.

Còn Tô Vương gia thì căn bản không nhìn người, hắn đi thẳng tới ngồi xuống chiếc ghế để bên.

Trương Thanh Hiền này làm quan chả ra sao, nhưng tốt xấu gì cũng hoành hành ở Vũ Thành hơn hai mươi năm, thấy cảnh này thì đánh bàn âm âm liên tục.

“Điều dân từ đâu tới, thật là to gan, bắt lại cho ta, bắt!”

Chương 28

Thăng Đường

Bắt? Ai bắt?

Nha dịch bên trong đã từng nhìn thấy công phu của Thẩm Hành, cảm giác lạnh lạnh của cây kiếm sắc lẹm hôm qua còn lưu luyện trên cần cổ, ai dám trêu chọc bà cô kia nữa chứ.

Thế rồi ta đẩy người, người đẩy ta, chẳng ai muốn ra tay vào trước.

Trương Thanh Hiền nhìn mà tức đến run run ria mép, hắn chỉ vào một đồng người kia, quát: “Còn không mau đi đi?!”

Chuyện vây bắt Trương Ngũ ngày trước trong lòng hắn giờ vẫn còn nơm nớp sợ lo. Những chuyện hắn đã làm người trong thành ai ai cũng biết, chẳng qua là chỉ giết gà dọa khỉ mà thôi, để bách tính trong thành hiểu rõ, ở Vũ Thành này thăng chột sẽ làm vua xừ mù.

Không ngờ đụng phải việc hôm qua, đương nhiên cũng là lần kinh hoàng nhất.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Hai mươi mấy nha dịch các người ăn cơm trắng hết hả? Đánh cho ta!”

Đến một tên “điều dân” mà cũng không thu thập được, sau này hắn còn hoành hành ở Vũ Thành sao nổi nữa?

Quan sai nhận được mệnh lệnh, dù không muốn cũng phải nhắm mắt lao tới khoa tay, mũi đao huơ tung tóe, nhưng không ai dám nhích tới quá gần.

Thẩm Hành nhìn tên nha dịch nào đó đang loay quay trước mặt mình, nằng rút dài thủy sắc bạch lăng ra hất hấn văng luôn ra ngoài cửa.

Nhìn nhiều chóng mặt.

Mấy quan sai thấy bạn mình bị hất tung, tâm trạng cũng chìm hơn phân nửa, nào có dám nhảy sang bên này nữa.

Tất cả chuyển hết mục tiêu sang Tô Nguyệt Cẩm đang yên lặng ngồi cạnh bên.

Lúc đó Tô Tiểu Thiên tuế đang nghiên cứu một bình độc dược trong tay, thấy bọn họ tập hợp lại chỗ mình cũng ngẩn ra một lúc.

Hắn nhìn nhãn dán trên chiếc lọ không biết đã lạc đi phương nào, giờ không phân biệt được thuốc này là thuốc gì nữa.

Ông tay áo vung lên, tiện tay phất sang đó hơn nửa lọ.

Bột phấn trong suốt nhưng lại làm cho mặt mũi từng người đen thui thùi lùi, hắn quan sát tỉ mỉ từng người rồi gật đầu nói: “Hóa ra là Ngũ hư tán.”

Không phải độc trí mạng, nhưng sẽ khiến cả người xụi lơ.

Nhắc tới xong, hắn xoay người tới tìm sư gia “mượn bút” ghi dấu lại.

Trương Thanh Hiền ngồi trên công đường, sắc mặt không kém bị trúng độc thủ là bao, rốt cuộc hai tổ tông này chui từ đâu ra chứ. Đừng nói là bách tính bị bọn này dọa sợ, ngay cả hắn cũng hoảng đến mức tè ra quần rồi.

Một quan sai ở bên tiến lên phía trước, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, hai người này đều có võ công, hay là chúng ta xử qua loa rồi nhanh chóng thả người ta đi.”

Trương Thanh Hiền trừng mắt đẩy hắn: “Sao ngươi không nói sớm!!” Làm hắn tưởng chỉ là phờng vô lại, còn ba ba hô hào kêu bách tính đến xem, giờ thì xấu mặt chưa?

Chỉnh chỉnh lại chiếc mũ cánh chuồn, hắn cọt nhả nói: “Hai vị đứng đó đáp lời đi, đứng đáp lời cũng được. Đương nhiên, ngồi cũng chẳng sao.”

“Bản quan vừa mới tự ngẫm một hồi, thấy hành động của hai vị cũng không nghiêm trọng lắm. Tuy có mắng bản quan vài câu, nhưng mà ý kiến đó rất đúng trọng tâm, là Tri Huyện một phương, bản quan vẫn nên lắng nghe phản hồi của dân chúng. Cho nên với hành vi này, bản quan sẽ không truy cứu nữa, cứ, cứ đi đi.”

Mặt mũi giá bao nhiêu tiền? Trương Thanh Hiền xưa nay không hề biết, nhưng mà hắn biết rõ một điều, tính mạng mới là quan trọng nhất.

Ở Vũ Thành này đã nhiều năm, hấn vẫn làm theo hai chữ “Trung dung” đã viết, thấy ngang ngược thì phải nhẹ nhàng, gặp nhẹ nhàng, thì mình càng cứng rắn.

Lưu manh cũng phải xem thời thế.

Ý kiến đó đúng trọng tâm sao?

Thẩm Hành nhìn vị “hào kiệt” kia một cái, không khỏi bật cười: “Người ta vẫn nói gieo vạ sống ngàn năm, ta còn không tin nổi, hóa ra đây chính là có được dân được đầy sao. Trương đại nhân cam nguyện học theo thần rùa, làm này một con rùa rụt đầu rụt đuôi đúng là khiến người ta kính phục. Nếu trên lưng vác thêm cái mai nữa thì có khi sống lâu được trăm tuổi ấy.”

Dân chúng chung quanh phì cười.

Trương Thanh Hiền cố gắng giữ mặt mũi nói tiếp: “Nếu sự tình đã rõ, mời hai vị về đi, bản quan còn có nhiều công vụ phải xử lý, lui đường.”

Nói xong, bản chân chuyển hướng muốn đi, nhưng không biết vì sao dưới chân đột nhiên tê rần, không động đậy nổi.

“Chúng ta còn chưa nói xong, ông từ từ hẵng đi.”

Tô Nguyệt Cẩm quay quay chiếc lọ trong tay, từ tốn nói:

“Năm Khánh Nguyên thứ hai mươi sáu, trong triều có chỉ định miễn thu thuế, cho các bách tính không có ruộng mỗi nhà trợ cấp ba lượng bạc. Đất Vũ Thành cần cỗi, lại xảy ra lũ lụt quanh năm, bạc phát vào tay ông là mười bảy triệu hai, dân chúng trong thành lại không nhận được nửa lượng, ta hỏi ông, bạc đi đâu rồi?”

“Năm Khánh Nguyên thứ hai mươi chín, người ở Thiêm Nam phản loạn, cần quân nhu. Tri phủ các châu đều quyên ngàn lượng bạc, vì có gì Vũ Thành ông chỉ nộp trăm lượng, trong khi số thu lại vụn vặt có thừa.”

“Nhị đương gia Trương Ngũ đang lẫn trốn. Lúc đó ông vâng mệnh vây quét, tại sao sáu năm sau lại có thể yên lành xuất hiện ở trong thành?”

Tô Vạn tuế gia nói xong lại hững hờ liếc mắt nhìn hấn: “Bản lĩnh đối trên gạt dưới của ông không ít quan kinh thành phải ngưỡng mộ rồi.”

Chuyện ở Vũ Thành trước kia hấn đã sai người điều tra.

Chỉ là căn cơ của người này ở Vũ Thành quá sâu, việc hấn cấu kết với Trương Ngũ ở chợ đêm, vừa che giấu người khiến họ không tìm ra, vừa cưỡng bức bách tính không dám nói nhiều.

Trương Thanh Hiền nghe xong thì cả người đờ đẫn.

Sao có thể biết tường tận đến thế.

“Rốt cục người là ai?”

Tô Nguyệt Cẩm thoáng nghiêng đầu.

“Ta không rảnh nói với ông.”

Trương Thanh Hiền muốn phun ra máu.

Bách tính ở đây vốn đã oán thán người này từ lâu, giờ nghe được chuyện hấn thu vét nhiều bạc như vậy thì không nể nang gì chửi thẳng.

“Đồ cầu quan, trả tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta đây.”

“Lũ lụt năm hai mươi sáu, nương ta không có tiền xem bệnh, đến bây giờ vẫn là nỗi hận trong lòng ta. Hóa ra là vì tên súc sinh này cướp bạc, đó là tiền cứu mạng mà, trả lại mạng cho nương ta đây”.

Trương Ngũ roi dài, tuy rằng không biết vị công tử trước mặt này là ai, nhưng trong lòng hấn lại thấy khá thả nhiên. Sau mấy tiếng hét la, những người còn lại ai ai cũng đều phẫn chấn.

Đa số bách tính đều làm nghề đốn củi, chỉ vài tên quan sai đã có thể cản được hết rồi, ngay lúc họ sắp ủa vào, đột nhiên cấm vệ quân từ đâu ngăn lại.

Một người mặc áo bào đen, đeo đao bước tới, lớn giọng trách cứ: “Âm ĩ gì đây?”

Hấn mới từ ngoài thành trở về, còn chưa tới hành cung đã nghe tiếng la hét ở đây.

Trương Thanh Hiền nhìn thấy quan gia vừa bước vào thì khá là sững sốt, hấn chỉ vào Tô Nguyệt Cẩm rồi hét lớn: “Đại nhân tới rồi, hai người này là dư đảng của Trương Ngũ, cố ý chạy tới đây quấy rối. Hạ quan bắt họ không được, kính xin đại nhân hỗ trợ bắt đám điều dân này.”

Dư đảng của Trương Ngũ?

Tham tướng đeo đao mặt mày căng thẳng, hấn xoay người định dặn dò thủ hạ bắt người thì nhìn thấy nam tử đang ngồi vững vàng trên ghế kia, đột nhiên sững lại.

Sao lại quen mặt vậy kia?

Hấn nắm chặt chuôi đao sát vào thêm một bước.

Đội đến thấy rõ rồi, cả người dờ dẫn như sét đánh.

Hấn xoay người đánh vào gáy Trương Thanh Hiền một cái: “Đồ không có mắt, đó là Thiên tuế gia của chúng ta!! Đúng là mù mắt chó của ngươi rồi!”

Nói xong thì vội vàng quỳ xuống, ôm quyền nói:

“Tham tướng Cẩm vệ quân Triệu Chí Dũng khấu kiến Đaoan Vương điện hạ, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Nhóm cấm vệ thấy tình cảnh này cũng dờn dập quỳ theo, đồng thanh hô thiên tuế.

Tô Nguyệt Cẩm gật đầu.

“Đứng lên đi.”

Hắn không thích người bên ngoài quỳ lạy chính mình.

Nhìn thấy Triệu Chí Dũng, người nào đó đầy hứng thú hỏi: “Ta gặp người ở đâu rồi nhỉ?”

Khóe miệng Tham tướng đại ca giật giật, hai mắt đăm lẹ nói:

“Vương gia, lần trước ngài hối lộ cho hạ quan 700 lượng bạc, hạ quan không hề động đến.”

Không hiểu sao đi đâu cũng có thể gặp được vị chủ nhân này, lần trước là ở nghĩa địa, lần này là ở công đường, ai biết lần sau có thể là từ quan tài mò ra không.

Người bên ngoài đã hoảng hốt lắm rồi, vậy mà tiêu tổ tông này lại có thể ngồi vững vàng đến vậy.

Mà sao Vương gia lại mặc thành như thế?

Người bị khiếp sợ cũng đâu chỉ mình hắn.

Cả người Trương Thanh Hiền đã sóng soài trên đất.

Người trước mắt này, lại chính là Đoan Vương gia?! Con trai trưởng của chính cung Hoàng hậu, điện hạ thập nhất được Thánh thượng sủng ái nhất!!

Chỉ riêng tội đại bất kính đã đủ tan nhà, hắn lại còn định trị tội người kia?!!

Trương Thanh Hiền lặn lội ôm lấy đùi Tô Nguyệt Cẩm, khóc to gào lớn:

“Vương gia khai ân, tội thần không biết thân phận của ngài cho nên mới phạm vào sai lầm lớn đến vậy, xin Vương gia cho tội thần cơ hội lấy công chuộc tội.”

Tô Nguyệt Cẩm cúi đầu nhìn hắn, nước mắt của người kia đã sắp rửa sạch giày mình rồi.

Hắn nói: “Đền bù cũng không phải không thể.”

“Có điều đã lấy gì của dân thì trả lại cho dân. Chắc ông hiểu ý của ta.”

Hiểu, đương nhiên là hiểu. Ý là muốn hắn giao trả bạc tham ô phải không, nhưng mà...

“Vương gia không giết tội thần ạ?”

Tô Nguyệt Cẩm cau mày.

“Vậy có phải ông có đủ bạc nuôi sống bách tính toàn thành hay không đã.”

“Đủ, đương nhiên là đủ.” Trương Thanh Hiền run lập cập đưa chìa khóa ra: “Bạc đều giấu ở Bích Thủy phong uyển sau núi, hết rừng trúc là thấy.”

Bích Thủy phong uyển.

Thâm Hành nở nụ cười, bên cạnh phân mộ đó, Trương đại nhân quả nhiên đã chọn vị trí này.

Tô Nguyệt Cẩm đưa chìa khóa cho Triệu tham tướng, rồi lại chậm rãi đứng lên đi tới trước đường.

Bách tính vây xem đều ngậy ngốc nhìn vị Vương gia trẻ tuổi của triều Khánh Nguyên này, nghe hấn ôn hòa nói:

“Triều đình có lỗi với mọi người, không phát hiện ra tên tham quan hiệp đáp hương dân này sớm. Đất nước mênh mông, lại có nơi như vậy. Những năm qua, khổ cho mọi người rồi.”

“Nếu Tri Huyện một phương không thể bảo vệ bách tính như cha, thì hãy để hấn làm con trai hiếu thuận. Thanh tra tịch thu bạc rồi sẽ phát lại cho mọi người, mỗi người một phần. Mặt khác ta sẽ chi ba mươi vạn lượng bạc nữa, trùng tu để đập ngoài thành, sau đó mọi người có thể an tâm sinh sống.”

Còn về Trương huyện lệnh.

“Ngày mai thị khẩu quanh phố, buổi trưa xử trảm.”

Đạp lên máu thịt dân chúng mà sống, căn bản không đáng lấy công chuộc tội. Những cô hồn đã chết đói kia, ai sẽ cho họ cơ hội sống nữa đây?

Thâm Hành chưa từng thấy dân chúng thành tâm lễ bái như thế, trong mắt mỗi người đều ngập đầy nước mắt. Câu khổ cho mọi người rồi ấy đã nói hết chua xót trong lòng họ bao năm, còn từ nào sánh bằng hơn được.

Trương Thanh Hiền nghe được từ xử trảm thì hốt hoảng gào lên: “Sao Vương gia có thể nuốt lời, mới vừa rồi không phải ngài đã nói không xử thân tội chết sao?”

Nếu không phải muốn giữ lại một mạng, hấn đâu có giao vị trí giữ bạc ra?

Tô Nguyệt Cẩm vô tội nhìn hấn: “Ta có nói à?”

Hấn chỉ nói là, phải xem bạc của hấn có đủ nuôi sống cả thành không.

Chỉ thế thôi mà.

Chương 29

Họa Mi Chi Thú

Trương Thanh Hiền bị chém đầu, ngày hành hình đó, không ít bách tính mang rau cải đến đưa tiễn hấn đoạn cuối con đường.

Thâm Hành đứng từ xa nhìn lại, tự nhiên nàng lại thấy, con người ta sống trên đời này, mặc dù không thể khiến tất cả mọi người đều chấp tay tán thưởng, nhưng cũng không được làm tội nhân để phỉ nhổ cả đời.

Một khi chết đi, tiếng xấu để lại khiến con cháu mình đời đời gánh chịu, thế thì mấy năm tháng an nhàn cướp đoạt kia có đáng giá gì đây.

Tiểu thiếp mới cưới của Trương Thanh Hiền khóc đến sắp tắt thở, nhưng không phải là vì hấn đã qua đời, mà là đau lòng cho cuộc sống từ vinh hoa sắp quay trở lại điểm xuất phát bắt đầu.

Luôn có những người xem phù hoa còn nặng hơn lương tâm mà sống.

Nàng lắc đầu thờ dãi: “Dù gì khi chính thất khóc còn kèm thêm mấy tiếng ‘tên Trương Thanh Hiền đáng chém ngàn đao’ kia, còn nàng ta khóc lóc mà mồm đóng mồm chỉ toàn là bạc. Thế mới nói, khi chết rồi mới biết ‘cám bã’ còn đáng tin hơn ‘mỹ thiếp’ nhiều.”

“Đúng là chuyện gì cô cũng nghĩ ra được.” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng cười rất khế.

Nàng quay đầu lại, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú của Cố Tiểu Hâu gia.

Thẩm Hành nhìn bộ cẩm bào trên người hấn.

Bộ áo Tứ Xuyên màu đỏ ám và đường viền hoa văn, lại phối hợp với một đôi ủng màu xanh lục ngắn cổ, vừa phong lưu, lại càng thêm anh khí.

“Xem trò vui sao không gọi ta với?” Hấn đến gần oán giận hỏi nàng.

Từ sau khi trở về đây là lần đầu tiên hai người họ chạm mặt nhau, tuy đã cách khá nhiều ngày nhưng Thẩm Hành vẫn thấy giữa hai người thân thiết như thuở trước.

Thực tế mà nói, sau khi trở về, nhìn ai nàng cũng thấy thân thiết lạ lùng cả. Nửa tháng “hoàn toàn tách biệt với thế gian”, nhìn mặt người quen nàng đều thấy vui tươi mừng rỡ.

Cần nhắc một lúc rồi trả lời:

“Một người tới xem là tình cờ hoặc hiếu kỳ. Còn nếu kéo bè kéo cánh đến xem lại là đi gây náo nhiệt.” Ý tứ là, nàng thuộc nhóm đầu tiên. Không gọi Cố Duẫn Chi là vì không muốn ‘kết bè kết cánh’.

Lời khách sáo còn phải nói cho nó đầy học vấn, nhưng thực ra chỉ là vì nàng không muốn bị gán cho cái tiếng thích hóng chuyện mà thôi.

Cô Hâu gia bị trêu chọc thì khế nở nụ cười: “Ta không giác ngộ cao như cô, tới đây chỉ để xem trò vui thôi, tình cờ gặp được thì tụ tập lại cũng thêm phần thú vị.”

Hấn vẫn luôn cười ôn hòa như vậy, đôi mắt đào hoa xinh đẹp càng có phần lộ liễu, giữa hai hàng lông mày còn hiện lên nét nho nhã phong độ của người trí thức.

Thẩm Hành cười gật đầu.

Nhưng trong đầu lại hiện ra nụ cười của một người khác nữa.

Đó là một khuôn mặt cực kì tuấn tú, như vẽ như thêu, lại có vẻ hững hờ mờ mịt dưới một làn hơi nước.

Rõ là người nhạt nhẽo, nhưng khi cười lên lại có vẻ ý nhị lười biếng của công tử bột.

Mà lúc này đây, vị công tử bột đó hiềm khi lại mặc đồ nghiêm túc, trang trang trọng trọng ngồi trên đài cao xem lễ hành hình.

Một bộ triều phục màu tím nhạt, trên ống tay và trước ngực thêu đường viên hoa văn được nạm vàng, bên hông chiếc đai lưng cùng màu khắc lên mười tám viên ngọc to nhỏ đan xen, gương mặt bên dưới ngọc quan cũng bớt đi nét tùy tính ngày thường, càng nhiều hơn vẻ nghiêm nghị trước nay hiềm thấy.

Có thể là do nàng đã quen nhìn hấn mặc áo rộng thùng thình, đột nhiên nhìn thấy người này như vậy, nàng có hơi xa lạ.

Cô Duẫn Chi nói tiếp: “Nguyệt Cẩm vẫn nói màu sắc của bộ vương phục không hợp với hấn chút nào, già dặn quá, hôm nay hấn còn không chịu mặc đây.”

Nàng buột miệng đáp: “Mặc hay không mặc đâu phải chuyện hấn có thể lựa chọn được.”

Lời vừa ra khỏi miệng đã biết mình lỡ rồi, nàng ngượng ngùng nói thêm: “Ý của ta là, hấn cứ chọn chọn lựa lựa như thế thì không nên đâu.”

Sao lại thấy mấy câu này quá mức thân mật ấy nhỉ.

Đôi mắt dâm tà của Cố Duẫn Chi lại tà tà liếc về phía nàng, mặt ai kia càng xám xịt như tro, quyết tâm bồi thêm câu nữa:

“Chẳng qua ta chỉ thấy, hôm nay Vương gia mặc như thế đúng là khó coi.”

Nàng thừa nhận mình đã hết lời rồi.

Cũng may Cố Tiểu Hầu gia không làm khó dễ nữa, hấn nhẹ giọng băng quơ: “Lúc cô nói đôi mắt cứ liếc sang chỗ khác, tật xấu này nên sửa lại đi.”

Nàng nắm chặt tay, quyết định sau này không chỉ xa lánh mỗi Tô Nguyệt Cẩm mà “đồng đảng” của hấn cũng phải tránh càng xa càng tốt.

Lúc đầu của Trương Thanh Hiền bị chém đi, có lẽ rất nhiều bách tính bị hấn ức hiếp nhiều năm đã thở phào nhẹ nhõm.

Khi mây đen tan đi, áp bức bị che đậy suốt gần ba mươi năm không thấy ánh mặt trời mới có ngày ló rạng.

Không hề có tiếng hoan hô, cũng không vui vẻ điên cuồng và phấn chấn. Ánh mắt những người dân ở đây lại có phần ngờ ngác.

Một ông lão run rẩy nắm chặt bài vị trong tay, nước mắt tuôn rơi nhưng lại không nói được nửa lời.

Bầu không khí đột nhiên đông lạnh.

Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt thì thầm mấy câu với Quế Viên công công, không lâu sau có một thị vệ ôm pháo tới.

Chúng bách tính vây xem không hiểu được tính nét của vị Vương gia này, cho nên chẳng ai đoán được chuyện sắp xảy ra.

Giữa lúc trầm tư, họ thấy cấm vệ hoàng gia chính tề xếp thành một hàng ngang, trên tay mỗi người đều giơ cao chùm pháo đã nhen đầu lửa.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc ùng ùng vang lên, tràn ngập khắp phố phường đông đúc.

Tô Vạn tuế gia ngồi ngay ngắn trên đài, đường hoàng ra dáng nói:

“Khi có tiệc vui không phải vẫn nên đốt pháo sao?”

Pháo tượng trưng cho việc bỏ những thứ cũ đón thứ mới về, bây giờ đám mây đen Trương Thanh Hiền đã tan đi, Vũ Thành có thể đón mừng cuộc sống mới.

Lúc này bách tính mới chợt hiểu ra, hóa ra vị Vương gia lạnh lùng này muốn dùng cách đó để nói cho họ hiểu, tất cả đã là quá khứ rồi, giờ có thể an tâm.

Sau khi hiểu ra, toàn dân phấn chấn.

Nô nức tiếng khen, tiếng hoan hô liên tiếp vang lên.

Từng đợt bái lạy thành tâm, cũng chính là sự ủng hộ cao nhất với vị Vương gia trẻ tuổi Khánh Nguyên triều.

Tô Vạn tuế gia đứng trên đài, cực kì nghiêm túc nói: “Đó là việc ta nên làm, không cần mọi người phải cúi đầu bái lạy. Mọi người chỉ cần nhớ là, pháo này là do ta bỏ bạc ra mua, sau này ta không có tiền ăn cơm thì nhớ làm cơm cho ta ăn nhé.”

Nếu Thánh thượng mà biết mấy câu này, có khi sẽ bị chọc tức đến chết mất.

Con nhà trời lại không có cơm ăn, thế thì ở đâu mới có cơm bây giờ?

Nhưng trong lời đó còn có thâm ý khác, nước đầy thuyền thì cũng có thể lật thuyền, sự ủng hộ của dân chúng mới là hậu thuẫn kiên cố nhất của quốc gia.

Chỉ là Tô Tiểu Vương gia muốn dùng cách này diễn đạt lại, vừa khiến cho mọi người được một trận cười đau bụng.

Cô Duẫn Chi đứng dưới đài bất đắc dĩ nói: “Tình tính của Nguyệt Cẩm tuy có hơi tùy hứng, nhưng vẫn khiến người ta vui mừng.”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ của người kia, bất giác mỉm cười.

Một hoàng tử tự xưng là “ta”, một người chưa bao giờ đặt mình ở địa vị cao nhìn xuống thần tử, là Đao vương điện hạ đấy.

Có lẽ đây cũng là sự hấp dẫn mà chỉ mình hắn có.

Sau khi xử lý xong chuyện ở Vũ Thành, bọn họ đi tới núi Thái Sơn, hiểm thấy ở đây có mấy ngày trời nắng, nghi lễ được tiến hành cực kì thuận lợi.

Tế tự kết thúc, nghi trượng khai hoàn về kinh, suốt dọc đường Thảm Hành vẫn ngồi yên trong xe ngựa của mình, thỉnh thoảng có chơi cờ với Cố Duẫn Chi, đôi lúc sẽ cãi nhau cùng Lưu Nhã Quân cho vui miệng, phân rõ giới hạn với Tô Tiểu Thiên tuế.

Nàng đã trèo cao một lần, kí ức khắc cốt ghi tâm đó cả đời này nàng không muốn lại chịu đựng thêm lần nào nữa.

Vì lẽ đó, trước lúc nàng hoàn toàn rung động, nàng phải tránh người đó thật xa.

Nhưng có lúc, chuyện nhạt như nước ấy cũng cần song phương phối hợp, mà vị quân tử cần nhạt ấy lại không chịu nhạt đi chút nào.

“Vương gia, ngài không thấy mình lại đi nhầm xe ngựa nữa sao?” Thảm Hành nhìn người vừa xóc mành vào đây, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đây đâu phải là lần đầu tiên, trên đường vào kinh không biết hắn đã dùng bao nhiêu lý do để bước vào xe ngựa của nàng. Ngay cả khi nàng và Cố Tiểu Hầu gia đang chơi cờ, hắn cũng mang theo một nắm hạt dưa ngồi cạnh xem trò.

Tô Nguyệt Cẩm tiện tay cầm lấy ai cuốn thoại bản nàng để trên xe, vô tội nói: “Xe ngựa của ta hỏng rồi, đang tu sửa.”

Cái có này hôm kia ngài đã dùng rồi đấy!

Nàng hít sâu một hơi: “Lần này lại hỏng chỗ nào?”

“Không biết.” Hắn lật xem thoại bản nói thêm: “Quế Viên còn đang suy nghĩ, phải nói là hư chỗ nào thì cô mới cảm thấy cực kì nghiêm trọng, chỗ nào mà khó sửa ấy.”

Hắn - nói - thản - nhiên - quá - đi!!!

“Ngài bớt qua loa lấy lệ với ta đi.”

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, chát chứa đầy bất mãn.

“Giả vờ phá cũng phiền phức lắm đấy, cô cũng nên thông cảm cho họ.”

Tư thế kia như thể gia chủ đang oán giận thê tử nhà mình hà khắc quá mức vậy.

Rốt cục là ai không thông cảm cho ai đây?!!

Thảm Hành nhắm mắt lại, nói thẳng một hơi: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ta biết ngài tùy tính quen rồi, nhưng tốt xấu gì ta cũng là nữ tử chưa cưới gả. Nếu cứ như thế còn ai dám cưới ta vào nhà nữa.”

Dù nàng không vội gả nhưng cũng không thể mặc cho thanh danh của mình ngày càng tàn tạ được. Cách một hai ngày Lưu Nhã Quân lại tới náo loạn với nàng một trận, không biết được đến lúc về nhà rồi nàng có bị người ta trào phúng đến chết hay không.

Tô Nguyệt Cẩm nghe vậy thì bèn thả sách trên tay xuống, nghiêm túc nói: “A Hành, nếu không ai thêm lấy cô thì cũng không phải vì nguyên nhân này đâu.”

Chỉ riêng cái bản tính này đã khó gả lắm rồi.

Một câu đủ khiến Thẩm Hành tức đến mức suýt phun cả máu, không còn quan tâm cái gì mà đoan trang cái gì mà hiền tuệ nữa, nàng dõn khí rống lên:

“Không ai thêm lấy lão nương cũng được, ngài bước ra ngoài cho ta ngay lập tức!!!”

Tô Tiêu Thiên tuế nghiêng người dựa vào bàn trên xe, âm cuối bên môi còn chưa dứt, hần từ tốn nói thêm: “Thế thì gả cho ta đi.”

Chỉ là, lúc đó Thẩm đại tiểu thư vẫn còn đang nổi nóng, căn bản nàng chẳng nghe thấy người kia nói gì, hỏi lại thì hần chỉ khẽ cười một tiếng, đề tài ngừng lại tại đây.

Thực ra, dù có là một nam nhân thông tuệ đến mức nào, trước mặt nữ tử trong lòng mình hần sẽ vẫn ngập ngừng như thế.

Thẩm Hành sợ trèo cao, hần lại lo thân phận hoàng tử của mình sẽ xúc phạm tới nàng.

Lúc xe ngựa dừng lại, nàng vẫn còn đang ngủ. Hần quan sát khuôn mặt này lúc lâu, yên lặng quần tóc nàng lại thành một nhúm, rồi rung rối mù như nhúm mì hay ăn.

Người ta vẫn nói vẽ mày là thú vui chốn khuê phòng, nhưng hần lại thích mái tóc dài của nàng hơn cả, chỉ có điều tay nghề ‘buộc tóc’ thì chẳng ra sao.

Tô Nguyệt Cẩm hỏi lộ cho Đạo Đạo ba miếng ngọc bội, để nàng ấy có thể vẫn cho nàng một kiểu đầu đẹp hơn.

Đối phương lén lút liếc mắt một hồi rồi quả quyết gật đầu như già tởi.

“Vương gia, ngài phải cho nô tì thêm một mâm canh giò nữa.”

Chuyện này liên quan nguy hiểm đến tính mệnh đấy.

Hần trầm mặt gật đầu, nha đầu này hình như có phong độ gì đó rất giống Quế Viên thì phải.

Chương 30

Hoa Tiên Nguyệt Hạ

Gần đây Thẩm Hành cảm thấy có gì gì kì lạ.

Bởi vì Đạo Đạo không thích đào sâu nghiên cứu đột nhiên lại bắt đầu học tập vấn tóc, thứ hứng thú này nàng không biết phải nên vui hay buồn.

Là một thị tỳ của tiểu thư nhà quan gia, nàng ấy cực kì không xứng chức. Ngoại trừ kiểu tóc buông đơn giản nhất, hầu như bất cứ kiểu tóc nào nàng ấy cũng không thể nào làm được.

Quả thật, lần này cũng không thông.

Dù người kia đã tìm tòi nghiên cứu thật lâu, mỗi lúc mở mắt ra, nàng cũng không dám soi gương nhìn mình nữa.

“Đạo Đạo, ta thấy con người ta sống thì cứ nên thoải mái. Có những thứ cần thiên phú dù mình chăm cũng không thay đổi được, không nên cố chấp quá làm gì”.

Những lần nói dối như vậy nàng đều phải vắt hết óc ra suy nghĩ, nếu không sẽ rất dễ bị vạch trần.

Luôn có một hai việc như thế đấy, dù cố gắng thế nào cũng sẽ không làm được.

Đạo Đạo đứng bên lo lắng nhìn nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu, tiểu thư không thích sao? Nô tỳ cảm thấy, thỉnh thoảng thử đổi một kiểu đầu mới cũng đâu có gì không tốt đâu.”

Thẩm Hành nghe vậy thì mỉm cười: “Em có thể thử nghiệm trên đầu mình ấy.”

Nhưng làm vậy sẽ không có canh giò để ăn a.

Nàng nuốt nước miếng một cái: “Minh tự luyện thì sẽ không tốt được. Việc này phải ngồi bên tỉ mỉ, tay nô tỳ quá ngắn, không với tới phía sau tóc nữa.”

Thẩm đại tiểu thư nghe xong suýt chút nữa đã lệ nóng lưng tròng. Hiếm khi nàng thấy Đạo Đạo lại chăm chỉ như vậy, nàng mà không ủng hộ thì đúng là có lỗi với tình nghĩa chủ tớ bao lâu.

Vừa định nói: “Nếu không em đi làm cho cha ta đi, khả năng tiếp nhận của ông ấy mạnh mẽ lắm”, thì màn hình xe ngựa đã bị người xóc lên.

Gò má tuấn tú của Tô Tiểu Thiên tuế theo ánh dương chiếu vào.

Hắn đang dặn dò người bên cạnh gì đó, xoay mặt lại đập ngay vào mắt là “trang dung” của nàng lúc này cũng phải ngăn người ra.

Hắn nói ngay với Quế Viên như thể bản năng: “Mau thả màn hình xuống.”

Thê thảm không cách nào tả hết!

Đạo Đạo nhìn động tác nhanh nhẹn của Quế Viên công công, nàng rất muốn được nói một câu: “Vương gia à, lúc ngài chải đầu làm sao mà xuống tay được vậy?”

“A Hành.”

Cách một lớp màn hấn gọi.

“Giờ từ đây chúng ta phải đi bằng đường thủy, cô rửa mặt trước đi, ta đưa cô ra ngoài chơi.”

Thẩm Hành không biết vì sao trong giọng nói của hấn lại có phần hổ thẹn, có lẽ là vì thấy vừa nãy mình có hơi đường đột.

Nàng hào phóng nói: “Chờ chút, tới ngay đây.”

Sau một khoảng thời gian kiên trì “quân tử chi giao” này, nàng đã ý thức được một cách rất sâu sắc, phải biến một tên “tiểu nhân” thành quân tử là chuyện khó khăn đến mức nào.

Vì lẽ đó.

Nàng than nhẹ một tiếng, cứ chờ về kinh đi, đến lúc đó mỗi người đi một ngã.

Có lẽ ngay cả chính bản thân mình nàng cũng không muốn thừa nhận, thực ra là vì nàng không nỡ.

Nơi mà họ tới tên là Diệu Nguyệt Thành, là tòa thành giàu có nhất Bắc Thủy Trì Ngạn. Cạnh bên Viễn Sơn, tựa vào Thủy Ngạn, theo tương truyền vừa dựa núi vừa cạnh sông mới là vị trí tốt.

Hồ nước trong veo như kính trời, xanh xanh màu ngọc bích, gió phảng phất nhẹ nhàng, như cuốn hết những mệt nhọc của mấy ngày long đong.

Quế Viên đứng bên nhỏ giọng nói với Tô Nguyệt Cẩm: “Vương gia, nô tài nghe nói gần bên có một khu rừng phong lá đỏ, trong rừng còn có hiên đình được chăm trở tinh vi, là nơi mà văn nhân mặc khách thường xuyên lui tới. Nơi hành lang uốn khúc phong cảnh hợp lòng người, thích hợp cho các đôi nam nữ trẻ tuổi nói chuyện về trời đất, ngài xem, khả khả...”

Câu nói sau cùng của hấn nói rất nhỏ nhẹ, cộng thêm một vẻ mặt cực kì gian xảo lưu manh.

Tô Vạn tuế ghét bỏ nhìn chéch qua một bên, nói tiếp với Thẩm Hành: “Chúng ta đi Lâm Tương các ăn cua đi, nghe nói gạch cua ở đó rất ngon.” Quan trọng nhất đó là, điểm tâm nơi này cũng vô cùng tuyệt vị.

Hai bên đồng lòng, cả hai đều thỏa mãn.

Lúc đi ngang qua bên người Quế Viên, hấn vỗ nhẹ bờ vai của ông, ý vị sâu xa nói: “Mấy chuyện hẹn hò này chẳng vui vẻ gì đâu.”

A Hành nào có biết được mấy bài thơ cổ, sao mà nhìn phong cảnh hữu tình gì được chứ.

Cùng nhau đi được một đoạn chưa xa, hai người đã thấy Cô Duẫn Chi phát phơ cây quạt giấy.

Hôm nay hấn mặc một bộ thường phục màu lam nhạt thêu vân, trên đầu là cây ngọc trâm màu trắng, phong lưu ngời ngời, ha ha chào đón: “Định đi đâu thế? Sao vui vẻ quá vậy.”

Thẩm Hành cười chỉ vào tửu lâu cách đó không xa: “Đi ăn cua, nghe nói lâu các này vừa bắt cua vừa ăn, lạ lắm.”

Cô Duẫn Chi cười tủm tỉm liếc qua hai người một lượt: “Hóa ra là thế, ta cũng thích ăn cái này, đi cùng không?”

Xưa nay Thẩm Hành vẫn biết quan hệ giữa hấn và Tô Nguyệt Cẩm vô cùng tốt, nghĩ cùng đi cũng chẳng có việc gì.

Cho nên nàng gật mạnh đầu: “Được chứ, thêm một người thì càng náo nhiệt, cùng nhau đi thôi.”

Quế Viên và Đạo Đạo cùng nhìn nhau, trong mắt là bốn chữ ‘Không hiểu phong tình’ cực lớn.

Cô Duẫn Chi là ai chứ? Là người được xưng Ngọc Diện Nguyên Quân, tuy nhìn thì ôn hòa, nhưng có thể lọt vào mắt hấn chỉ lác đác được mấy người.

Thẩm Hành không nhìn ra ý hấn, nhưng người bên ngoài lại rõ ràng minh bạch.

Khoảng thời gian này vị Cố Hầu gia kia cứ hay tìm Thẩm tiểu thư chơi cờ, thời gian Thiên Tuế gia ở bên nàng vốn đã không nhiều, hiếm khi mới có một lần dạo chơi, sao có thể đồng ý chèn thêm người nữa.

Quế Viên lén nhìn chủ tử mình một cái, quả nhiên trên khuôn mặt lạnh lùng kia đã nhăn như đường áo, nhưng lời nói ra lại không chút ngông cuồng.

“Muốn ăn cua thì tự đi đi, ta muốn đi riêng với A Hành.”

Một câu đủ khiến mọi người ở đây thêm sững sốt.

Thẩm Hành đẩy hấn một cái rồi cũng không biết phải nói gì mới hay.

Cô Duẫn Chi trừng mắt lại, như thể cũng sớm đoán được tính tình người kia, chỉ có điều vẫn hơi hơi oán giận: “Sao hẹp hòi quá thế, đi chung không vui à? Từ khi có A Hành ngài không thích đi với ta nữa hả”.

Cách nói tế nhị tránh nặng tìm nhẹ này khiến cho người ta không nở chối từ.

Tô Nguyệt Cẩm trầm mặc, nói năng vẫn đầy ý vị: “Nếu thành thân cũng phải ở bên hoa tiền nguyệt hạ (Bên hoa, dưới trăng), chờ A Hành sinh em bé rồi ta mới có thời gian đi với đệ.”

Dứt lời thì lời Thẩm Hành đi thẳng. Để lại mấy người đang hóa đá bên kia, một lúc vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Thực ra Thẩm đại tiểu thư kỳ thực cũng không biết mình đang đi đâu, cả người mờ mờ mịt mịt, cũng không biết ý của hấn có phải giống cách mà nàng đang hiểu.

Há mồm hết lần này tới lần khác lại thấy không nên hỏi việc riêng nhà người ta.

Trong lúc đó Cố Hầu gia vẫn còn đang ngơ ngẩn, dáng vẻ oán giận sau khi bị vút bỏ quá rõ ràng. Hóa ra, người mà Hầu gia thích, là Tô Tiểu Vương gia sao? Vì để cho người kia biết nhầm đường mà quay lại, Tô Nguyệt Cẩm mới kéo nàng sang làm cố.

Hai người này đã hơn hai mươi mà chưa cưới vợ, hóa ra là vì còn chút tình cảm nan giải này, đúng là khổ cho bọn họ.

Tô Tiểu Thiên tuế vốn đã thông minh, nhưng cũng không ngờ rằng nàng lại có cách giải thích độc đáo đến vậy, nhìn dáng vẻ mất tập trung của nàng hấn còn nghĩ là vì Cố Duẫn Chi không cùng đi.

Ai kia bực bội chọt chọt vào đĩa điểm tâm trên bàn nói: “Duẫn Chi mà ăn của người sẽ bị nổi đờ”.

Chẳng qua tên đó đi theo để xem trò vui thôi, tưởng hấn không biết chắc.

Thẩm Hành suýt nữa không cầm chắc cái thìa trong tay, rung rung nói: “Ngài thật biết quan tâm.”

Không hiểu sao gương mặt đó lại mang theo vẻ khoan dung ngầm hiểu, khiến cho Tô Nguyệt Cẩm phát ốm một hồi, bất giác múc một muỗng cua trong bát nàng ăn thử.

Mùi vị vừa vặn, không có độc mà.

Hấn gõ lên cái bát của Thẩm Hành một cái: “Ăn đi, lúc về phải uống một bát thuốc thanh nhiệt đấy.”

Lần này họ đến đây không làm kinh động đến quan chức Diệu Nguyệt Thành, quần áo cũng chỉ dùng trang phục thương nhân bình thường, vì không muốn quấy nhiễu dân cư bách tính.

Sau khi ăn xong hai người thuê một chiếc thuyền nhỏ, đi thuyền ra hồ, ngắm nhìn ý cảnh.

Chỉ có điều số thuyền hoa trên hồ cũng dần dần tăng lên.

Thực ra cái gọi là thuyền hoa trong lòng hầu hết các công tử đều hiểu rõ, một nghề nghiệp không ra gì.

Đánh đàn rồi ca hát, thỉnh thoảng lọt vào mắt công tử nào sẽ được mời tới thuyền người kia gảy thêm một khúc, nhã trí hơn yên hoa liễu dạng thêm một chút.

Thẩm Hành không rõ chiếc thuyền này đã thu được bao nhiêu chiếc khăn tay của các cô nương, nàng vừa nhìn vừa ngắm, hay là lấy về vài cái nhỉ, để cho Đạo Đạo lấy chùi bàn.

Tô Tiểu Vương gia vẫn thản nhiên ngồi trên mũi thuyền, thỉnh thoảng lại cho cá ăn vài miếng.

Có một chiếc thuyền lớn màu đỏ chậm rãi tiến gần bên, Thẩm Hành nhìn người kia đang còn cặm cụi nuôi cá. Một cô nương mặc quần dài màu đỏ vung vẩy khăn tay đầy hương phấn, cười duyên rũ nói: “Này công tử và nha hoàn ngồi trên mũi thuyền ời, có muốn lên thuyền chúng ta giải sầu không đấy”.

Nói xong nàng đã kéo tấm lụa mỏng trên thuyền xuống.

Thẩm Hành nhìn sang, một đồng các cô nương đang ngồi bên trong, mập béo ốm gầy, muôn hình vạn trạng.

Nàng trêu ghẹo nhìn Tô Nguyệt Cẩm, cười ha ha nói: “Gia có muốn qua không?”

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng: “Lát nữa nàng mà ghen ta lại càng xui xẻo.”
Hắn thích tự chuốc lấy phiền thế à?

Bên trong thuyền đột nhiên vang ra một giai điệu lạ.

Nghe biết là âm thanh của nhạc cụ gì, vừa giống đàn cầm vừa giống đàn tranh, mấy âm tiết vội vàng dồn dập, nhưng là cực kì dễ nghe. Như thể lòng người kia đang lo lắng, hoặc có nhiều tâm sự ngổn ngang.

Thẩm Hành không hiểu âm luật, nhưng nhìn thấy Tô Nguyệt Cẩm nghe xong thì cả người đờ đẫn, còn ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía kia.

Nàng chưa từng thấy hắn thất thố như thế, một lúc lâu sau hắn khẽ nói ba chữ:

“Là A Dạng.”